

Tammi

JULIE

BERRY

Kunnes
Kerron
tatuuden

JULIE BERRY

*Kunnes
kerron
tatuuden*

SUOMENTANUT
Kaisa Kattelus

Kustannusosakeyhtiö Tammi
Helsinki

Philille

Lainaukset Ovidiuksen *Metamorphoses*-teoksesta sivuilla 195, 196
suomentanut Alpo Rönty (*Valikoima Ovidiuksen Metamorfooseista*, WSOY 1997).

Kansi ja ulkoasun suunnittelu: Laura Lyytinen
Englanninkielinen alkuteos: *All the truth that's in me*
First published in the United States of America by Viking,
an imprint of Penguin Group (USA) Inc., 2013

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7668-6

*Vanhurskaan suusta viisaus verso, mutta myrkyllinen
kieli leikataan poikki.*

Sananlaskut 10:31

Ennen

Me tulimme tänne laivalla, sinä ja minä.

Minä olin vauva äitini sylissä, sinä olit s-kirjaimia suhauttava kiharatukkainen poika ja leikit äitisi jalkojen juuressa koko pitkän raskaan matkan ajan.

Katsellessaan meitä äidit viihtyivät niin hyvin yhdessä, että isämme valitsivat vierekkäiset maatalanpaikat mailin verran länteen Roswellin kaupungista, joka silloin oli paljon nykyistä pienempi.

Muistan tarinat, joita äiti kertoi matkasta, kun olin pieni. Nykyään hän ei enää puhu siitä.

Äiti kertoi, että istuin koko matkan silmät suurina ja katsoin sinua.

Jälkeen

*Ensimmäinen
kirja*

I

Sinä et tullut.

Odotin koko illan pajun luona, itikat inisivät kasvojeni ympärillä ja tukkaan tarttui pihkaa, kun tähystin, milloin tulisit kaupungista.

Tiedän että menit tänään kaupunkiin. Kuulin sinun kysyvän herra Johnsonilta kirkon jälkeen, voisitko pistäytyä heidän luonaan illalla. Haluat varmaan lainata hänen härkävaljakkoaan.

Mutta viivyt kovin kauan. Et palannut. Ehkä sinua pyydettiin jäämään aterialle. Tai ehkä tulit kotiin toista kautta.

Äiti antoi minun kuulla kunniani, koska olin jättänyt työni tekemättä ja illallisen syömättä, ja sanoi että sain tyytyä siihen, mitä oli jäänyt padanpohjalle. Darrel oli jo kaapinut padan tyhjäksi, mutta äiti pani minut kuitenkin pesemään sen puros.

Ei ole mitään niin kirkasta kuin puro päiväsaikaan eikä mitään niin mustaa kuin puro kuuttomana yönä.

Kumarruin juomaan. Muuta ei ollut vatsantäytteeksi. Ja ajattelin, että ehkä sinäkin olet janoinen pistelevän heinäntekopäivän päätteeksi ja ehkä sinäkin ennen maatapanoa ku-

marrut puroon juomaan samaa vettä, jota minä olen suudellut. Olet vilvoitellut täällä melkein kaikkina kesäiltoina pikkupojasta saakka.

Ajattelin, että pimeässä minä voisin olla sinulle kuin kuka tahansa tyttö. Mekkonni alla minulla ei ole mitään hävettävää.

Ajattelin, että jos tietäisit, saattaisit katsoa minua tarkemmin, taivuttaa ajatuksesi minun puoleeni nähdäksesi, kimpoaisivatko ne heti takaisin vai jäisivätkö aloilleen.

Mutta sinä et tiedä.

Etkä saa koskaan tietää.

Sillä minua on kielletty kertomasta.

II

Tänä aamuna olin metsänreunassa talosi takana kauan ennen kuin heräsit. Jouduin piiloutumaan puun taa, jotta et näkisi minua kävellessäsi ulkorakennukseen.

Sinulla on tänään jotain mielessä. Askelesi ovat joustavat ja hyräilet kulkiessasi. Sinulla on selvästi kiire tekemään jotain.

Jip ei huomannut minua. Se norikoili jaloissasi ja hieroi kylkeään kenkääsi vasten. Se on puolikuuro ja sokea, ja hajuaistikin on melkein mennyttä, mutta sinä pidät sen luonasi. Se on vanha ystävä.

Katselin taloasi niin pitkään kuin saatoin, mutta lopulta minun piti rientää takaisin, ettei äiti huomaisi poissaoloani.

III

Darrel tietää. Hän yllätti minut metsästä talosi luota. Hän uhkaa kertoa äidille, ellen tee hänen töitään kanalassa ja tuo hänelle marjoja ja pähkinöitä ja ensimmäisiä kirsikoita heti kun

niitä löytyy. Minun pitää olla koko ajan työntämässä ruokaa hänen suuhunsa, sillä muuten se ei pysy hiljaa.

IV

Tänä iltana kuu tuli esiin, ja minäkin lähdin ulos, menin katsomaan kun se nousi puunlatvojen ylle. Kuu on niin hiljainen.

Muistan. Yön toisensa perään sen hiljaisuus lohdutti minua. Miten pimeitä olivatkaan ne yöt, kun kuu oli poissa. Mutta aina se tuli takaisin.

Kuu oli ainoa ystäväni niinä vuosina, jotka olin hänen luonaan.

Se on lohtuni yhä.

V

Sinä et ole samanlainen kuin hän.

Vaikka kuka sanoisi mitä.

VI

Isä sanoi aina, että minun lauluni houkuttelisi linnutkin puista. Rakastavat isät nyt sanovat mitä sattuu, mutta minä haaveilin ennen, että jonakin päivänä lauluni toisi sinut luokseni.

Minulle sinä olet aina ollut ainoa. Kun juoksentelit metsässä keräämässä pähkinöitä muiden poikien kanssa, pidin aina eniten sinun jutuistasi ja naurustasi. Pakahduin ylpeydestä, kun kaadoit ritsallasi ison villikalkkunan.

Muistatko, että kaivoin sinulle matoja silloin, kun olit kahdentoista ja minä kahdeksan?

Tulin luoksesi purolle pienen multasäkkinen kanssa ja lahjoitin sinulle lihavimmat lierot, jotka olin kitkemisen lomassa poiminut äidin keittiöpuutarhasta. Sinä sanoit minua Leppäkertuksi. Se oli isän lempinimi minulle. Isän sanomana se tarkoitti kultarakasta. Sinun sanomasi se tarkoitti madonpyydystäjätyttöä. Olin silti iloinen.

Teit kuperkeikkoja, kun tiesit, että vain minä olin katso-massa. Et muka kuullut taputustani, ja kun kellahdit takamuksillesi, me molemmat nauroimme.

Kerran jätit korillisen omenia minulle pajuni alle. Näin, kun pujahdit sieltä pois.

Ajan myötä sinusta tuli mies, ja ihan yhtäkkiä minusta tuli tämä.

VII

Muistatko Aldrusien hirsitalkoot? Minä en koskaan unohda niitä, vaikka sinulle se päivä on varmaan vain yksi muiden joukossa.

Talkoista on neljä vuotta. Olin juuri täyttänyt neljätoista, kasvava tyttö.

Oli kuuma loppukesän päivä. Roswelliin oli pohjoisempaa Newkirkistä saapunut nuori pariskunta, joka halusi asettua taloksi kaupungin itäpuolelle, sinne missä metsänreuna avartuu suoksi. Clyde Aldrus oli vallannut sieltä tilanpaikan, ja nyt hän oli pyytänyt kaupunkilaisia avuksi raivaamaan pois puut, jotka hän oli kaatanut. Hänen nuori vaimonsa Joan odotti viimeisillään esikoistaan.

Muistat varmaan päivän urakan. Jätit omat kypsyvät pelto-si ja rehkit koko kuuman päivän kirves kädessä yhdessä muiden miesten, poikien ja kahleissa kulkevien härkien kanssa.

Mutta muistatko ruoan? Ja muistatko mitä sanoit työlle, joka valmisti ja tarjoili maissiputingin?

Toivottavasti et muista minun maissipuntinkiani. Haluaisin mieluusti unohtaa sen. Olin päättänyt valmistaa sitä, koska olin kerran kuullut sinun sanovan kirkon jälkeen, että se oli lempiruokiasi.

Meidän koko perheemme tuli: isä, äiti, Darrel ja minä. Isä vihelteli, kun ajoimme kaupungin halki omenakärryillä, joita Vanha Ben veti. Äiti istui hänen vieressään, pudisteli päätään ja nauroi. Minä puristin maissiputinkia sylissäni.

Talkoissa äiti istui naisten joukossa ompelemassa mekkoja ja myssyjä vauvalle. Me tytöt taas huolehdimme ruokapöydästä. Meitä kaikkia hermostutti, sillä esittelimme nyt ensimmäistä kertaa keittotaitojamme Roswellin asukkaille.

Minä seisoin pilkkomassa päärynöitä Abigail Pawlingin kanssa, kun joku nykäisi minut syrjään.

”Osaatko säilyttää salaisuuden?” Lottie Pratt kuiskasi korvaani hilkanlierinsä suojassa.

”Tietysti osaan”, vastasin. ”Mitä nyt?”

Hän johdatti minut halkopinolle, jonka hikoilevat miehet olivat jo saaneet aikaan. Maria Johnson ja Eunice Robinson mulkoilivat meitä pöydän takaa. Marian uusi mekko oli verenpunainen, siinä oli valkoinen pyöristetty kaulus ja mustia nauhoja hihoissa ja miehustassa. Aikaisemmin, kun Maria ei ollut ollut kuulolla, pieni Elizabeth Frye oli sanonut, että hänen isänsä mielestä Marian mekko oli turhamainen. Eikä siinä kaikki, että Maria Johnson oli kaunis, lisäksi hän oli vielä leiponut kolme kullanuskeaa luumutorttua, vaikka meille muille tytöille putinkien ja lihapatojen laittaminen oli ollut vaivan takana.

Lottie oli laittanut isälleen ruokaa jo vuosia, aina äitinsä kuolemasta saakka, eikä hänen tarvinnut pelätä Marian varjoon jäämistä. Hänen kuohkeat sämpylänsä kilpailivat jopa Goody Pruetin leipomusten kanssa. Hän veti korvani lähelle huuliaan.

”Yksi poika kosiskelee minua”, hän kuiskasi.

Minä vetäydyin kauemmas nähdäkseni hänen kasvonsa. Tämän täytyi olla pilaa. Mutta hänen poskensa punoittivat, ja hänen silmänsä loistivat.

”Kuka?” henkäisin.

”Hys! Kerron myöhemmin”, hän sanoi. ”Tarkkaile minua tänään ja arvaa. Mutta vanho, ettet hiisku kenellekään.”

Tämä tieto pani pääni pyörälle. Silmänurkastani näin, että sinä kiinnitit ketjun tukin ympärille ja heilautit kättä Leon Cartwrightille, joka ohjasi härkävaljakkoa.

”Millä tavalla kosiskelee?”

Lottien rinta röyhystyi tärkeydestä. ”Hän sanoo, että me menemme naimisiin”, hän sanoi. ”Hän on antanut minulle vaikka kuinka monta suukkoa.”

”Suukkoa!” minä henkäisin. Lottie painoi pikkusormensa huulilleni.

Silloin sinä käännyt ja näit meidät siinä kuiskuttelemassa, ja sinä oikaisit selkääsi ja hymyilit. Minun piti hengittää syvään.

Lottie oli tarkkanäköinen. Hänen kulmansa kohosivat. Minuun iski kauhea aavistus, että Lottien rakastettu olitkin sinä.

”Onko se Lucas?”

Lottie hihitti. ”Entä jos onkin?”

Eunice ja Maria rypistelivät meille nyt avoimesti kulumiaan. Rouva Johnson lähestyi pöytää, ja Maria osoitti meitä äidilleen.

”Minun on saatava tietää”, anelin.

”Kuinka niin, onko Lucas sitten sinun kultasi?”

Toivoin hartaasti, ettei heikkouteni näkyisi. ”Älä kiusaa minua, Lottie”, sanoin. ”Kertoisit nyt vain.”

Yllemme lankesi varjo, ja siinä vieressämme seisoivat rouva Johnson kädet ristissä uhkealla rinnallaan. ”Eikö nuorten neitien olisi aika palata töihinsä?” hän kysyi.

Lottie kiiruhti tiehensä, mutta minä kipitin nöyränä pöydän taa.

”Kiltti tyttö”, rouva Johnson sanoi ja taputti minua selkään. ”Pojat haluavat pian ruokaa, ja sinä varmaan haluat esitellä sieviä kasvojasi ja herkullisia tuomisiiasi.”

Käännyin hämmästyneenä katsomaan häntä, mutta hän vain iski minulle silmää. Hänen tyttärensä Maria ei sen sijaan ollut yhtä kärsivällinen.

”Kipaise täyttämässä nämä kaivolla.” Hän ojensi minulle kaksi isoa tinakannua. Lähdin mielihyvin pöydän luota ja suunnistin uudelle kaivolle, jonka Clyde oli kaivanut.

Pudotin sangon kaivoon ja kuulostelin loiskahdusta. Kun olin varma, että se oli vajonnut kyllin syvälle, nojasin kaikki voimin kampeen nostaakseni sen ylös. Väkipyörä oli tavalista jäykempi, ja jokainen kierros oli työläs.

”Anna kun minä autan”, sanoi joku ja tarttui kampeen.

Se olit sinä.

Olisin halunnut pinkoa pakoon, mutta kannut piti täyttää eikä karkaaminen olisi kai antanut kovin suotuisaa vaikutelmaa. Epäroin päästämättä irti puukammesta, ja sinä hymyilit minulle.

”Nostetaan yhdessä”, sanoit. Kätesi olivat osittain minun käsieni päällä ja käänsit kampea vaivattomasti. Minun käsivarteni seurasivat mukana aivan hyödyttöminä. Olin varma,

että poskeni olivat punaiset kuin kirsikka. Sinä olit jo melkein mies. Muutos oli käynyt sinulta aivan yhtäkkiä.

Nostit sangon ja tyhjensit sen kannuihin. Sitten tarjosit minulle kylmää vettä kupista, joka oli kiinnitetty sangon reunaan, ja minä erotin tutun pojanhymysi uusista leveämmistä, kulmikkaammista kasvoistasi. Olin niin hermostunut, että käsivarteni vapisivat kannujen painon alla. Sinä otit toisen ja kannoit sen minun kanssani pöytään.

”Olet kasvanut, Leppäkerttu.”

”Niin äitikin sanoo”, sain sanottua. ”Äidin piti tehdä minulle uusi mekko, sellainen joka mahtuu.”

Olisin voinut kuolla häpeästä. Puhua nyt nuorelle miehelle mekon mahtumisesta, varsinkin kun se nuori mies olit sinä!

Haparoin pelastusta. ”Äiti... pani minut ompelemaan paljon itsekin.”

Katsoit syrjäkarein harmaata mekkoani ja sitten minua. ”Olet näköjään tehnyt näppärää työtä.”

Pääsimme pöydän luo ja laskimme kannut käsistämme. Maria Johnson näki sinut ja väenteli hilkannauhojaan peukalon ja etusormen välissä.

”Ruokaan on vielä tunti, herra Whiting, tulkaa sitten takaisin”, Maria sanoi. ”Huomaa kyllä, että olette nälissäanne.”

Sinun katseesi viivytteli Marian tummissa kiharoissa, jotka pilkistivät tärkätyn valkoisen hilkan alta. Sitten nostit leveälieristä hattuaasi kaikille tytöille ja harpoit tukinvetoon. Maria ja Eunice katsoivat molemmat perääsi. Minä hengitin syvään ulos ja nojasin Aldrusien uuden kodin karkeasti höylättyyn seinään. Lottie katsoi minua ja hymyili, ja minä huokaisin helpotuksesta.

Tajusin silloin, että sinä et ollut hänen rakastettunsa.

Millaista salaisuutta kantaa Judith,
mykkä ja hyljeksitty tyttö? Hypnoottisen
jännittävä rakkaustarina, trilleri
ja kidnappausdraama.

*"Berry'n unohtumaton sankaritar haluaa
teoksen ensi sivulta lähtien jotakin
niin kiihkeästi, ettei lukija pysty
laskemaan kirjaa käsistään seuraavien
287 sivun aikana."*

NEW YORK JOURNAL OF BOOKS

*"Kunnes kerron totuuden on kaikin puolin
palkitseva ja ihana lukukokemus, joka jää
pyörimään päähän pitkäksi aikaa. Kun
kirjan on lukenut, tuntee itsensäkin voittajaksi
päähenkilön rinnalla, niin helppo
tähän on samastua."*

JOHANNA AURANHEIMO, 15 v.

**Vuoden 2014 Edgar Allan Poe -palkinto-
ehdokas Young Adult -sarjassa!**

N842.2, 84.2

ISBN 978-951-31-7668-6

KANSI: LAURA LYYTINEN

KANNEN ALKUPERÄISKUVA: ISTOCKPHOTO

WWW.TAMMI.FI